

Wyrok z dnia 26 stycznia 1999 r.

I PKN 442/98

Zaspokojenie przez pozwanego roszczeń powoda w wykonaniu zawartej między stronami ugody pozasądowej powoduje wygaśnięcie zobowiązania.

Przewodniczący: SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka, Barbara Wagner (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 1999 r. sprawy z powództwa Ewy G. przeciwko Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu w W. i Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w C. o przywrócenie do pracy i odszkodowanie, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 3 grudnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Ewa G. pozwem z dnia 14 listopada 1994 r. wносиła o stwierdzenie nieważności odwołania jej ze stanowiska Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego oraz dyrektora Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w C., zasądzenie wynagrodzenia w wysokości 15 mln zł za czas pozostawania bez pracy, z odsetkami od 20 października 1994 r., a ostatecznie o zobowiązanie Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w C. do zatrudnienia jej na stanowisku asystenta, na którym pracowała przed objęciem funkcji Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Ciechanowie ustalił, że powódka powołana na stanowiska Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego i Dyrektora Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej na czas określony do 31 sierpnia 1995 r., została z nich odwołana w dniu 20 października 1994 r. Od 17 października 1994 r. do 14 kwietnia 1995 r. Ewa G. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w dniu 12 kwietnia 1995 r. rozwiązał z nią z dniem 18 kwietnia umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 KP w

związku z art. 72 §1 zdanie 2 KP. Od dnia 20 października 1994 r. powódce „przywrócono” funkcję członka Zarządu Komisji NSZZ „Solidarność”, a z dniem 16 listopada 1994 r. została wybrana do władz zakładowej organizacji tego związku zawodowego. Rozwiązanie stosunku pracy z Ewą G. nastąpiło bez zgody zakładowej organizacji związkowej, a zatem z naruszeniem art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. Nr 55, poz. 234 ze zm.). W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 17 czerwca 1997 r. [...], wskazując jako podstawę prawną rozstrzygnięcia art. 59 KP, zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.423,80 zł tytułem odszkodowania za naruszające przepisy rozwiązanie umowy o pracę.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 3 grudnia 1997 r. [...] zmienił zaskarżony wyrok tylko co do terminu należnych odsetek ustalając go na dzień 19 kwietnia 1995 r., w pozostałym zakresie apelację Ewy G. oddalając.

Ewa G. zaskarżyła ten wyrok kasacją. Wskazując jako jej podstawę naruszenie prawa materialnego, a to: art. 8, 38, 42, 59 KP, art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych oraz art. 10 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (jednolity tekst: Dz.U. z 1998 r. Nr 90, poz. 575), wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej apelację i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Pismem procesowym z dnia 30 grudnia 1998 r. Wojewódzka Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w C. wniosła o uwzględnienie kasacji i orzeczenie co do istoty sprawy. W uzasadnieniu podała, że z dniem 1 maja 1998 r. Ewa G. została ponownie zatrudniona u strony pozwanej na stanowisku zastępcy dyrektora. Ponieważ dokonano wyboru powódki na stanowisko wiceprezydenta C. strona pozwana udzieliła jej urlopu bezpłatnego na czas trwania kadencji. Nadto, strony zawarły ugodę, w której strona pozwana zobowiązała się do wykonania nieprawomocnego wyroku zasądzającego na rzecz powódki odszkodowanie.

Na rozprawie kasacyjnej pełnomocnik Ewy G. oświadczył, że pomimo zawarcia i wykonania ugody wnosi o merytoryczne rozpoznanie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadniczy przedmiot sporu w rozpoznawanej sprawie tyczył prawa Ewy G. do zatrudnienia w Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w C. po odwołaniu jej ze stanowiska Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego i dyrektora tej placówki. Powódka wywodziła takie prawo raz z faktu, że stosunek pracy na stanowisku asystenta nie został z nią nigdy rozwiązany i trwał pomimo powołania na stanowiska Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego oraz dyrektora strony pozwanej, a zatem i po odwołaniu z tych stanowisk, innym razem - z kwestionowanego przez stronę pozwaną przyrzeczenia ponownego zatrudnienia na stanowisku asystenta po ustaniu stosunku pracy z powołania. Zgłaszane roszczenia majątkowe stanowiły konsekwencję żądania głównego. W kierunku restytucji stosunku pracy na stanowisku asystenta zmierzała też kasacja, która, choć skarżąca nie wskazała jako podstawy kasacyjnej naruszenia przepisów o postępowaniu, jest w całości polemiką z oceną dowodów dokonaną przez Sądy obu instancji.

Z treści umowy ugody zawartej między stronami procesowymi w dniu 5 czerwca 1998 r. wynika, że roszczenia powódki zostały zaspokojone przez stronę pozwaną dobrowolnie w zakresie nawet wykraczającym poza żądanie pozwu. Powódka została zatrudniona w Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w C. wprawdzie nie na stanowisku asystenta, o co wносиła, ale zastępcy dyrektora tej placówki. Otrzymała odszkodowanie zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Ciechanowie z dnia 17 czerwca 1997 r. [...], utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 3 grudnia 1997 r. [...], zaskarżonym kasacją.

Skoro pracodawca - dłużnik zaspokoił wszystkie roszczenia pracownika - wierzyciela, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹² KPC oddalił kasację powódki, ponieważ zobowiązanie pozwanego wygasło co - gdyby nie zakaz reformationis in peius - skutkowałoby oddaleniem powództwa.

=====